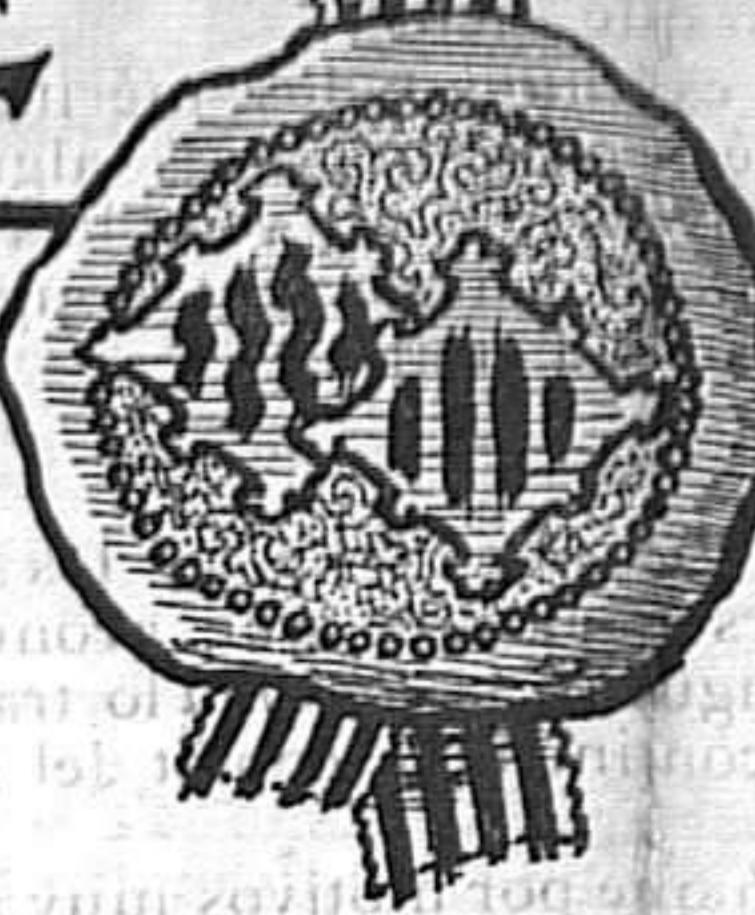

Le CAMP DE TARRAGONA

PERIÓDICH CATALANISTA

Any 5.—Núm. 228.—Dissabte 17 de Desembre de 1904.

LO QUE VOLÉM

«Volem la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyen càrrechs públichs: volem Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi a la organització interior de nostra terra; volem que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's tallin en última instància'ls plerts y casas: volem ser àrbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volem, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establent que la reserva regional forosa presti servei tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

Civilización española

Si no fós que sempre es convenient tornaria recavar los despotismes dels absolutistes republicans d'Espanya, casi que no valdría la pena de parlarne perquè no ha succeït res que nos vingués de nou. No obstant, lo fer l'asseveració d'un criteri ab circumstancies com la present, o sia tenint un aconteixement demostratiu y recent que l'apuntis, fà que aquella quedíab major fermesa que quan se defensa en lo terren teòrich tan sols

Lo dia 8 del corrent, lo dia celebrat per l'Iglésia Catòlica com a un dels més important, y ab major motiu lo d'aquest any, tota la Cristianitat ha celebrat publicament las manifestacions religioses, per cert ben llegítimes, fins en las Nacions més incrèdules y més salvatges del món per que tot ser humà sab reconeixer lo dret inegable que té tothom a pensar y creure de la manera y ab lo que més bé li sembla, y sab reconeixer lo perquè lo posar imposicions sobre'l cervell humà es una tasca que repugna als sers menys civilisats de l'humanitat.

No, és impossible que existeixi qui pretengui fer funcionar los cervells a mida del seu gust valentse de la forma més brutal encara que exerceixen alguns quefes d'Estat.

Més què dich? que es impossible que existeixi tal ser? Tinc de confessar que m'hé equivocat. En aquest moment llegeixo telegramas publicats per la prensa diaria y m'entero esgrifar dels sagnants successos ocorrreguts ab motiu de la festa esmentada en la ciutat de Valencia... No; decididament, no es sols a l'América ahont restan homes per civilizar; decididament la frase famosa de en Victor Hugo es falsa, perquè encara es massa indulgentia encara'l creya més de lo que són, com falsa es la d'aquell estadista anglès que digué que l'Espanya estava destinada a desapareixer, perquè l'Espanya es una nació que o ja ha desaparegut o encara s'ha de formar puig que li manca la civilització.

Y lo més graciós es que tot això no es res; les demostracions que de tant en tant veiem per diferents indrets d'Espanya no són més que'l preludi de las aspiracions d'algun tros volat dels molts que forman aquest Estat decadent. Avui no són ningú encara, ayud, no han conseguit tenir per ells la direcció de l'Estat y ja tot dien *Viva la República! Viva la Llibertat!* insultant a qui no pensa com ells.

Que farian si disposesen de la direcció de l'Estat?

PERE B. TARRAGO.

Una nova etzegallada

Verdaderament aquests senyors de Madrid són incorregibles. Tots són tallats pel mateix patró; fins los qui més mayachs se presentan, los qui més procuran dissimular son modo d'esser, aprofitan la més petita ocasió que se li presenta pera extender més y més l'imperi de son burocratisme centralista.

Bé que recordará tothom com s'escurrassaven los homes del Ministeri que acaba de deixar lo poder, pera assegurar l'èxit d'un memorable viatge; tot eren protestas contra'l burocratisme, promeses de descentralización (bien entendida) y seguretats de condirnos a una regeneració nacional.

Ens hi hagué persones que de bona fe varen creure que tot allò era veritat; particularment entre nosaltres conservadors hi va haver forsa gent que deixà seguir pels afalachs y las promeses.

Lo temps ha anat passant y res de

lo dit s'ha complert: tot ha seguit lo mateix camí; y ab idèntichs procediments y ab lo propi criteri migrat y absurd de sempre, s'és anat desenrotllant la gestió governativa, de aquells senyors.

No és necessari buscar mo l'pera convencèrs. Ara mateix acabem de llegir una exposició que l'«Ateneo Barcelonés» dirigeix al Gobern pera protestar d'una nova imposició dels centralistes madrilenyans. Se refereix al projecte ja aprobat al Senat, sobre la inversió del material d'ensenyansa, que pera ésser llei sols li manca ser acceptat per l'altra Cambra.

Se tracta de proveir directa y uniformement a totes las escolas de primera ensenyansa d'Espanya del material pedagògich necessari, cartells, llibres pera noys pobres, etz., enviando y repartintlo tot desde Madrid:

Encara una nova etzegallada. La ciència oficial encarcara y buida imposantse despòticament d'un cantó a l'altre de la península... Tot anirà fós en lo mateix motll, sens atendre p'ra res lo criteri individual dels professors que són los únichs que en cada lloc y temps poden coneix'e's medis d'ensenyament més apropiats y assequibles a las intel·ligencies dels petits alumnes. La llei passa per sobre d'això y suprimeix als mestres la facultat de poguer adoptar segons las circumstancies lo material pedagògich més convenient y adequat.

Es una cosa verdaderament sorprenent que's puga portar lo despotisme fins a uns extrems semblables. Per tot s'ha d'ensenyar pels mateixos procediments y valguentse d'idèntichs medis com si no hi hagués diferències profundíssimas entre las gents d'unas y altres regions d'aquest Estat, y com si lo que fós adequad a las circumstancies d'un lloc no hagués d'esser forsolament impròpi en extrem, pera un altre diferent.

Veusquí com serém obligats a acceptar pera l'ensenyansa de nostres noys uns medis materials que encara suposant, y és molt suposar, que sian moderns y progressius y adequats potser a las necessitats pedagògicas de las escolas de Madrid, que és d'allí honr vindrán, és forsol que no s'adaptaran a las característiques de las de nostres pobles, y aquest nou entrebanch evindrà a afegirse a las dificultats quasi insuperables que suposan pera mestres y deixables una llengua estranya y serà una nova ràmor vinguda a dificultar més l'esforç necessari als primers pera desprendre's del rutinarisme que presideix l'ensenyança Normal.

Y tot això per protegir alguns industrials y aumentar lo cercle del funcionarisme burocràtic, fent cada dia més pesant y més insoporable l'acció del centralisme imperant.

Esperem que personas més autoridades que nosaltres s'ocupin d'aquesta qüestió ab l'extensió y deteniment que requereix y que's farán tots los medis possibles pera evitar aquesta nova intrisió del centralisme en nostra vida, que malgrat totes las paraules y promeses dels seus homes és cada dia més despòtic y més intransigent.

A veure si's convencerán ara's qui somican perquè en Maura ha deixat d'esser poder, que d'aquesta gent de Madrid no més cal esperar disbarats, tots són uns y sobre las paraules y promeses per sinceras que semblin, hi haurà sempre l'esperit de rassa, per sobre de tot hi ha aquest absolutisme latent declarat, que en tots temps y ocasions ha sigut la característica dels dominadors.

Per això és de dòlder que a casa nostra hi hagi encara qui's deixi enganyar ab retòricas més o menys llampants. Cal esser convensuts; lo plet que's catalanistas debatim, no és una mera revindicació històrica, és una qüestió de vida o mort. Si no volém vèurens arrollats per la riuada progressiva de l'humanitat,

sint, sinó volém vèurens miserables y esfoncats, si volém subsistir, es necessari que concentrem en nosaltres mateixos tota nostra activitat y tots plegats sens defalliments ni recansas nos aprestem a un esforç supòrt que nos deslliuri per sempre de la servitud humiliant que'ns aniquila.

PRÓSPER.

Sobre ensenyansa

Accedint als desitjos d'alguns amics que s'interessan en la nostra campanya, publiquem avuy l'article de *La Vanguardia*, sobre ensenyansa a que feyam referència temps enrera.

Cotidianas.—Si el emperador de Alemania y rey de Prusia añadiéss a sus numerosas y loables aficions la de lector de cotidianas, de seguro que se maravillaria de la estupenda noticia que ustedes van a oír: Alemania no tiene marina de guerra. Así escuetamente nos lo dice nada menos que un consejero de Instrucción pública; doctor en las Facultades de Filosofía y Letras y Derecho civil y canónico; catedràtic, por oposición, de Geografía e Historia en el Instituto de Técnica pluma; socio honorario de la Asociación del Magisterio Valenciano y del Ateneo Mercantil; expresidente del Ateneo de Valencia; exvocal de la Junta directiva de la Sociedad Geográfica de Madrid y otras muchas cosas más con sus correspondientes ex que el señor consejero, movido por encantadora modestia, emite en la portada de unos Elementos de Geografía que andan en mans de los bachilleres en agraz. Zabaleta, digo, zapata con los elementos! Doscientas cuarenta y tres páginas en cuatro forman su texto, sin contar las 159 foliadas con números romanos. En la 37 de los arábigos se lee lo siguiente, al tratar de Europa:

«La marina de guerra asciende a 2. 172 buques de vapor y de vela. El orden de los Estados europeos p'ra este respecte es: Inglaterra, Rusia, Francia, Suecia y Noruega, Espanya, Holanda, Italia, Dinamarca, Austria-Hungría, Portugal y Turquia.»

No sé a qué demontres se afanan los diputados en discutir en el actual momento geográfico el proyecto de fuerzas de la Armada; cuando el consejero de Instrucción pública y catedràtic de Geografía, coloca á Espanya de golpe y porrazo delante de Italia y deja á la pobrecita Alemania sin una miserable cañonera.

Mal año para el príncipe Enrique de Prusia!

Y lo peor de todo es que ese desdichado libro sirve de texto en algunos institutos y los estudiantes lo aprenden de memoria, como si fuera un romance de ciego, mediante el pago de doce pesetas que cuesta, pero que no vale.

Para muestra basta un gazapo, pues si á enseñar fuéramos la colección entera, habría tela cortada sin temor de que en diez años de cotidianas se acabe. Tales son los libros á cuyas páginas se amamanta la ninfé estudiosa; tales son los consejeros de doña Instrucción Pública.

Al autor habria que mauserearlo por la espalda, en castigo de haberlo escrito sin perjuicio de la pena que luego le impusiera el ministro de Marina del imperio alemán, por exoneración abusiva de cargo; á los catedràtics que recomiendan el libro los condenaríamos á servir ocho años de fogones en el *Emperatri Augusta*; y el director del Instituto donde de texto rija, lo sentenciaríamos clementemente á perpetua lectura de la página treinta y siete.

Dos duros y poco cuesta en este país el saber que Alemania no tiene marina de guerra.

ALFÈNIQUE.

Nos horrorizem de pensar lo que

diria Alfènique si hagués d'aplicar lo qüento a cert Institut que nosaltres coneixem. No seria pas poca la feinada que tindrian los Tribunals!

De la meva cullita

Lo negre de l'Hospici

Tres quarts de dotze! Desde aquest moment fins a las dotze no para' brugit, lo anar y venir, apresuradament, d'assilats, empleats, hermanas, pels llarachs passadisos de la Casa, filas inacabables de noys, de cara igual, tan igual, que tots semblan germans: caras blanques, ab la blanca de la falta de llum y aires purs que es lo p' de l'infantesa.

Al pati d'homes, lo característich rotoli dels muts, ab una conversa que no s'acaba mai, ab una bellugadissa de mans, ab un seguit de gonyots, ab uns crits guturals, que no's poden resistir gaire temps, donchs arriban a marejar, contrastant ab una llarga filera de cegos, parlant ab veu baixa, com tristes, com avergonzits, asseguts en un pedris, com si tinguessin por de fer nosa.

Y'l pati's va omplint d'homes que caminan ranquejant, de cara apoplètica, indiferents a tot lo que'ls rodeja, esperant aquelles dotze que may acaban de tocar; comentant, uns, a sa manera, notícias d'un diari qualsevol que un d'ells llegeix ab dificultat, fentí petar algun una bacanya, no de són, una bacanya anunciadora de la mort que en llur cara s'hi veu retratada... mentres los més s'apartan los uns dels altres com desitjosos d'esser sols.

Mentre tant los cambrers, escrupulosament escullits entre's més inútils pera tot, van portant als menjadors, l'un, lo p' tallat en quatre trossos, l'altre'l vi, en uns porronets micròscopichs, enquistits en una immensa cistella ad hoc, que sembla un tròs d'una arna gegantina, donchs tota ella'està dividida en quadrets exactament iguals.

Se va sentint una remor, que obra l'apetit, de plats de ferro demunt del marbre de las taules; las Hermanas atrafegadas, d'una banda a l'altra, donant ordres.

Uns quants sota-cambrers, passant, dos a dos, adelerats, portant ab uns samalès uns cossis de ferro ab aigua calenta, y surant una postera que no's bessi l'aigua que servirà després de l'apat pera fregar los plats.

Y a tot això tocan las dotze, una campana de la Casa repicà alegrement un ratet y poch a poch, sense pressas de ningú, se van omplint los menjadors. Arriban en aqueix moment las ollas del recipiente y tot queda en silenci, tots los patis buits, sols de tant en tant se veu un noyet ab un cantí a la mà que vaa a buscar aigua pera la seva secció. Hi ha vegades que de cap a cap d'un pati o d'un corredor un noyet veu a un altre y l'crida: ió! y l'altre contesta que'hi ha 26! S'ajuntan, conversan uns segons y cada un ab lo cantí a la mà, poch a poch, s'entornan al lloc que'ls correspon, sense que la gana's fassí anar depressa; són pobres noys sense gana; per ells, l' hora de ménjar és com una qualsevol de las del dia, matemàticament completa, repetida per igual, sense variant de cap classe.

Y la marina de guerra asciende a 2. 172 buques de vapor y de vela. El orden de los Estados europeos p'ra este respecte es: Inglaterra, Rusia, Francia, Suecia y Noruega, Espanya, Holanda, Italia, Dinamarca, Austria-Hungría, Portugal y Turquia.

Y lo peor de todo es que ese desdichado libro sirve de texto en algunos institutos y los estudiantes lo aprenden de memoria, como si fuera un romance de ciego, mediante el pago de doce pesetas que cuesta, pero que no vale.

Para muestra basta un gazapo, pues si á enseñar fuéramos la colección entera, habría tela cortada sin temor de que en diez años de cotidianas se acabe. Tales son los libros á cuyas páginas se amamanta la ninfé estudiosa; tales son los consejeros de doña Instrucción Pública.

Al autor habria que mauserearlo por la espalda, en castigo de haberlo escrito sin perjuicio de la pena que luego le impusiera el ministro de Marina del imperio alemán, por exoneración abusiva de cargo; á los catedràtics que recomiendan el libro los condenaríamos á servir ocho años de fogones en el *Emperatri Augusta*; y el director del Instituto donde de texto rija, lo sentenciaríamos clementemente á perpetua lectura de la página treinta y siete.

Dos duros y poco cuesta en este país el saber que Alemania no tiene marina de guerra.

ALFÈNIQUE.

Mes un dia, contemplant lo quadro, recordant personatges com qui

repeteix una llissó apresa de memòria, van ensopregar los nostres ulls en una novetat que'ns impresionà de debò; un dels *sota-cambrers* que portava un cosso ab aigua calenta jera un negre!

La majoria dels del pati's van mirar ab indiferència, alguns ab enveja, donchs *nada més*, que'l seu carrell era del menjador de distingits, és dir, *una vinya*; alguns, pochs, van veure en això feina llarga, grans conversas y motiu pera no passar lo temps ab tant d'aborriment. Nosaltres vam anar dret al bullo, a preguntar a qui ho podia sapiguer, qui era aquell negre y per qui camí havia entrat a la Casa.

Havia sigut guerriller a Cuba, pràctic de la columna de Vara de Rey, era de Santiago de Cuba, y va recuperar un moment en llurs brassos al general quan va caure mort. Al ferse la pau, ferit, va venir a Espanya y al Sanatori de la Diputació'ls van curar. Va arribar a quedar ell y tres o quatre infellos més sense lloc ahont anar y la Diputació'ls va endossar a la Casa de Caritat.

Vaig fermi amic y teniam las grans plàsticas. Ara recordo que no l'he escrit. Era sech y alt, de moviments pesats ab un color de pell negre-terrós, que feia agafar ganes de passarri pedra tosca, ab un cabell que comensava a blanquejar, ab una expresió de cara que sembla que's burlés de tot, de molt pocas paraulas, molt bon cor y ab un frenesi per la *canya*, de la que sempre'n duya a la butxaca una ampolla, que si's volia ferlo parlar se'n hi havia de donar un gotet d'una que ell reputava per la mellar que havia begut en sa vida. Fumava y mastegava alhora cigarros de quarto guardant las puntas en una butxaca d'una guayabera de fil, resto del seu uniforme, y's posava'ls dia's de festa un vestit negre y sombrero negre també y grandissim, d'alàs amplias. Allavor era quan més se sentia la necessitat de fregarli la cara ab pedra tosca.

Quan del tipich pati de la tercera, no'n venia aquella remor dels noys que jugavan, quan els homes éran al carrer, y al pati sols restaven nosaltres prenent la fresca, pausadament sortia del menjador de distingits y s'anava acostant, lo negre, D. Joseph Liborio Acosta, com enfaticament se anomenava ell, s'asseya vora nostre y si no'l cridava se quedava ensopat ab los ulls baixos, las mans a la butxaca dels pantalons y xuclant lo cigarro sempre apagat.

Molt nos va costar l'intimarhi y no sé per qui motiu jo vaig inspirarli molta simpatia. Si en los moments de descans, al sortir del menjador me veia' assentit, capificat llegend, se acostava mansament, se'm posava'ls costat y ni respirava mirantme de tant en tant ab respecte y carinyo.

PERE MARTELL.

(Acabarà)

ne d'un acorassat de primera classe. Cristià, home, que no ho veus?

Prou que ho veia'l complaguent acomodador, però com arreglarho? Los de la fila 5 i la fila 7 ja hi eran assentats; havian aixamplat una mica, cadascú, la fila, y, és clar, los pobres del 6 ja havian begut oli. Feina ray, allavars. Ab penas y treballs, la ninfa selvatana s'hi va anar ficant; eran quatre las passades que havia de donar, però que ho eran llargs. Per fi, després de patir los sept calzers d'amargura s'havia instalat y al seu costat, al bell mitj de la fila, hi quedavan, encara, dues cadiras buidas. Còm s'ho farán, pensava la dòna grossa, aquests dos per ficarshi aquí dins? A no ser que's baixin de dalt, penjats.

Depressa s'anava omplint la sala d'espectacles. Lo porter no hi bastava a recullir entradas a la porta; semblava que la gent no hi fossin a temps a anar a patir; y quina cosa's feyan a tots les camas, una vegada sentats a les cadiras respectives; no n'hi havia de lloc pera poguerlos colocar.

A mí se m'adormen las pantorriillas, deya un, ab una catxuteta nova de trinca, tota virolada, posada demunt d'un cap més gros que tres quartans, ab uns ullots petits, un nas xato y una boca com un drach: una hermosura masclle de bò de bò. He estrenat unes botas de xarol que m'ha fet lo Serinyana y m'estrenyan massa'l peu esquerra y també se m'adorm...

—Calla, ensa! Total per dir que ha estrenat unes botas. Encara ho ets més presumit que lleig.

Enguè! enguè! enguè!... una ciatreta de dos o tres mesos s'havia encarregat de donar l'audició de la primera pessa del concert que l'orquestra del Coguls havia de fer sentir durant l'intermedi d'aquella vesprada. Y, quina competència! ni'l del fiscorn era capás de fer tanta sara-gata.

—Dónali mamar, dòna? que no ho veus? què dirà la gent! Ja no volia vindre jo, sinó que valtres, dònals, may la volèu entendre la rahó.

—Bé, home, no t'enfredis. Mira, com pipa, veus? ja calla. Això ray.

—Sí, y s'is posa a cridar quan farán comedia?

—No ho fará, home. Eh! xiquet, que no? Ja s'adorm, lo meu fillet.

—Sabs que sembla que tindrà bona caixa aquesta cariatura; que és home o dòna. Ah! caixa, no les té les orellas foradadas. Quin xicás! Ambrosi. Lo farèm del coro, quan sigui gran.

—Y encara, si! sentissiu, Joseph, contestava'l pare satisfet. Calla que ja comensan.

Efectivament, lo Florenci que feya de director de l'orquestra dels Coguls, s'havia ja assentat a la cadira y l'arquet de son violí fent de batuta's dispossava a indicar lo moment de rompre la música.

Un, dos, tres... la sinfonía del Guiglmo Tell era la pessa que tocaven. Las notes de Rossini ho eran ben interpretadas y escotadas ab tota l'atenció que's podia prestar al mitjà de tanta confusió. Discussions interminables tenian lloc al cap de les filas; si hi entrarem per la dreta; si hi entrarem per l'esquerra. Feina, aabundor.

—Què bé que ho xafan, deya ab satisfacció l'acorassat que s'havia assentat a la fila 6. Jesús! Maria! Joseph! ja són aquí d'aquestes cadiras; y volen entrar pel meu costat. Si no pot ser! Cristià? home, per Déu!

L'acomodador, veyste la cosa una mica mal preparada, va girar quí, tot pensant: ja s'arreglaréu. Y, ben net, que's van compondere; en mitjà de la protesta general, van fer irupció tots dos, passant per forsa y cayent un d'ells demunt de la pobre grassa que llenava crits de misericordia.

—Francisca, perdonèu, la sòrt que esteu bona, que sinó ja'm xafava las costelles.

Los Coguls l'havien acabat la sinfonía enduyentse'l celebre *allegro* ab una empenta y decisió que's va valdre forsa aplaudiments.

Y ja'l tenim enlai're'l teló. Dos artistas, sentats d'esquena al públich, que no va protestar d'aquesta falta d'atenció, estaven pintant un teló que se veia al fons de l'escenari, tot plè de pals de telegràf ab molt de vert per tot arreu y unas clapetas blanques que voldrian semblar, potser, margaridas o crisantemes; un bosch florit, al parecer.

Un d'ells, lo galán, feia la cara de cremat y l'altra la feia d'home satisfat, alegre y content de passar la vida, fent veure que pintava quadros. No ho era ell qui's pintava; los que estavam en lo secret, ja ho sabíam qui ho havia fet, abans d'alar lo teló: lo tramoyista de la casa, lo Pepit Fuster.

En aquella posició, anavan passant

lo temps los comediants fins que n'aparegué una pageseta molt macabona y molt curiosa, com dòna que era, y vinga mirar y més mirar. Pum! pum! pum! espants dins de l'escena, espants per las cadiras y espants per tot arreu.

La Francisca va tindre un salt al cor que, ben segur, que li costarà forsa de pahir y'l xiquet de l'Ambrosi que feya temps s'havia adormit tot fent pipa, se torna a posar a cridar com un berro, sentli chor mitja dotzena més que n'hi havia pels voltants. Va costar una pila de poguer restablir la calma necessària pera poguer assaborir l'escena culminant.

Lo pintor tranquil, que's tiros havian intranquilisat, se'n anà a veure lo que era, y l'altre pintor, en Cubells, lo primer galán, va tractar, mirant la xica ab cara ben ferrenya d'hipnotizarla y veure s'hi havia manera de ferli trencar lo canti, que portava per anar a la font.

Que si jo's ompliré, que si tú's omplirás, van sortir pels bastidors la noya ab los cantis y'l galán de la mirada fosca.

Al cap d'una estona atravesava la escena la noya tota plorosa. Es clar que quelcom de desagradable li havia passat. Res de bò li podia succeir anant pel món ab aquell home que li parlava del sol, de les estrelles, de l'art, de la pintura, dels cantors...

Entre trists y alegres van anar passant los actes. La sòrt d'un comedian molt fart y bebedor que tot sovint hi era ab lo porró enlai're y feya riurer....

S'acabà afortunadament tot en mitjà de la mellor harmonia. Lo primer galán, que's mereixia que'l matessin trecentes vegadas, va quedar en victòria y un pobre pagès herèu, de moltes hisendas va quedar sense cap, perdent en la demanda fins la vida. Pobre! que descansí en pau.

La gent, satisfeta de poguer sortir del torment de las cadiras se va anant enfilant, escalas amunt, assegadada, tot fent irupció per tot arreu, buscant una manera de seure a dalt més a gust que no al teatre. Què bonich que feyan las salas del *Lauro*; tot eran merengues; pel dols, no hi ha com la pagesia. Còm se llepava's dits tothom. Quina joya! quina satisfacció! després d'haver sofert tant de temps la terrible mirada d'aquell primer galán! Y quant bé que ho diuen los latins: *Post nubila, Phæbus*.

DOCTOR PALAUET.

La Selva 23 Novembre 1904.

Comentaris

La Justicia no sabent que dir, nos parla de si la música no ha tocat més al Passeig de Santa Clara desde que li cambiaren lo nom; de si havem protestat o no de que embrutessin lo lletrero de'n Pi y Margall.... y d'altres coses que res tenen que veure ab lo fet concret de *commemorar lo tercer aniversari de la mort de'n Pi*, que realisen los federals.

Però ahont se veu lo gran *pesquis* dels de *La Justicia*, és en la comparació que fan de l'acte efectuat aquí, ab los que realisan los nostres companys de Barcelona depositant anyalment coronas en lo monument de'n Casanovas. Que'n dispensi'l confrare, però la tal comparació no pot ésser més ridícula, ni més propia de qui tingue la gran pensada de colocar una corona en lo lletrero d'un pasieg.

Lo mateix a Barcelona que a tot arreu, és costüm colocar o depositar coronas en los monuments erigits a homes ilustres o sobre la tomba que tanca las despulles dels grans patricis; però may ha passat pel cap dels nostres amichs colocar coronas en los lletreros dels carrers de Clarís, Fontanella, Fivaller, etc., com tampoc que's federrals fessin altre tant en las vías que portan lo nom de'n Pi.

A Madrid los federrals depositan coronas en la tomba de'n Pi y Margall y en lo restant d'Espanya s'han limitat a dedicarli vetlladas necrològicas, menys a Tarragona, que ha sigut l'única que ha comés l'extra vagancia de colocar la corona en lo lletrero d'un carrer.

Felicitèm a l'inventor de l'idea, y l'encoratgem a que segueixi per aquest camí, puig la celebritat lo mateix se consegueix tenint lo cap ben organitzat que tenintlo plè de fum.

* * * * *
Ols de *La Justicia* no saben llegir o no'n volen saber, puig ben clar deyam que'n semblava be que en Nougués s'ocupés del problema de las subsistencias; però que trobavam malament que per falta d'estudi, o per massa precipitació, s'valgués de datos equivocats ab evident perjudici d'honorats industrials. Los tele-

gramas que Nougués rebé de Barcelona en sentit de protesta son bona prova de lo que diem.

Això no es *anublar* los mèrits de en Nougués, puig nosaltres alguna vegada l'havém alabat, y molts altres havèm callat mereixent Nougués bonas fregades d'orellas.

* *

Com *La Justicia* no ha fet los deguts honors al discurs que pronuncià en Nougués a la *Paloma* lo transcriuvi a continuació, copiat del *Diari*:

«Deploró que por motivos muy respetables no se hallara presente al acto el señor Leroux; pero dijo que estaba del todo autorizado por este para declarar que dicho señor es republicano federal, como así lo manifestaría ante la congregada reunión á estar presente. Al recordar a Pi y Margall manifestó que está orgulloso de haber ido con él en candidatura á despecho de los carcabueyeros de la monarquía. Tronó contra los catalanistas, cuyos excesos condenó, haciendo resaltar que los había que negaban á los que catalanistas no eran hasta el derecho de ser catalanes. En cuanto á los diputados catalanistas del Congreso expuso su incalificable conducta al soñitar del Gobierno la presentación en el Senado de la ley de represión del anarquismo con el fin único de coartar las libertades al ciudadano. Manifestó que es ilícita la represión de las ideas, pues solo pueden castigar los delitos, y que la idea anarquista, como idea solamente, es tan digna de respeto como la más santa y levantada.

En cuanto á los delitos, dice que deben perseguirse todos, sean anarquistas ó no, aún cuando viera con pena el gran número de ellos que quedaban impunes.

Ahora mismo—dijo—se nos quiere someter á los diputados á la jurisdicción del Consejo de Guerra y Marina, y este alto tribunal aún no ha sabido dar con los culpables de nuestros desastres coloniales. Habló también del convenio con el Vaticano, expresando la determinación de la minoría republicana para que hallara dicho convenio un escollo en el Congreso. Condenó á ciertas órdenes religiosas, más vituperables que la llaga de la prostitución, y al llegar á este punto hizo un llamamiento á las mujeres para que no dejaran de asistir á los mitins, donde á buen seguro no tendrían ocasión de ruborizarse como lo harían, sin duda, á quedarse en casa leyendo la biblia. Calificó el confessionario de concubinato de las almas y presentó la situación de un marido que sorprendiera á su esposa deslizando palabras al oído de otro hombre, en cuyo caso la ley positiva consideraría como un atenuante cualquier arrebato, y, sin embargo, este mismo marido tiene que soportar que su esposa y un clérigo cuchicheen en voz baja.

Al tratar de la cuestión social dijo que Pi y Margall habíase preocupado siempre por mejorar la condición del obrero y que el partido federal, que ha heredado sus doctrinas, no consentirá el día del triunfo que permanezcan sin cultivo tantos miles de hectáreas de terreno por el mero capricho de sus dueños, cuando hay tantos infelices que nada tienen y desean trabajar las tierras. No querremos los registros de la propiedad—dijo—, pero sí daremos tiempo á los ricos para que hagan lo que en su defecto se encargarán de hacer los pobres. Describió con los más negros colores el fantasma de la emigración por hacerse cada día más imposible la vida en España, amenazada de quejar pronto convertida en nueva Polonia si no viene á redimirla la República federal. (Ovación indescriptible.)

Aquest discurs no necesita cap classe de comentaris.

Lo ocorregut a Valencia, demostra que'n anèm civilisant tan depressa que aviat caldrà fugir d'aquest país de país de *liberal* per cercar un poch de sosegó en qualsevol comarca del Riff.

Verdaderament no té explicació que ab lo nom de llibertat s'hagi atropellat a ciutadans que ab dret perfectíssim assistien a una professió, encara que aquesta professió hagués tingut, que no'l tenia, caracter essencialment polítich. Que per ventura, sols poden els elements radicals, celebrar manifestacions políticas? Si aquests tenen llibertat pera realisarlas, perquè s'han de negar al contrari?

Mal camí segueixen los elements que's diuen avensats, pera arribar a la República. Aquesta forma de govern exigeix una gran cultura en lo poble, y com en l'och d'educarnos nos anem embrutint més cada dia,

dit está que com més salvatjadas se cometén, més s'allunya un canvi de règim.

Afortunadament, aquí a Catalunya, los republicans donan probas de tenir una mica més d'entendiment, malgrat las predicacions ultra-radicals dels redemptors forasters. A Barcelona se han celebrat profussions y manifestacions republicanas ab lo major ordre y ab lo respecte d'uns y altres. Aquí mateix los federrals organisen una manifestació en honor de Pi y Margall y al cap de pochs días se celebra la professió de la Puríssima. Una y altra's celebren ab perfecta tolerància de tots, demostrant ab això que's catalans som per temperament verdaders demòcrates, que respecten las idees y los actes dels enemicis per més diferència que hi hagi.

Aquesta tolerància, que deuria ésser la síntesis de tothom, voldrià que tothom la practiqués y la respectés. Que's elements catòlics volen celebrar professions y fins manifestacions políticas? Doncs que las fassin. Que's radicals volen fer altrettant, però en sentit invers? També se's hi ha de permetre.

Quan surt lo sol surt per tothom. La llibertat també es un sol, que surt pera tots y del que tothom te dreft d'aprofitarsen. Lo monopolí no'l pot exercir ningú, ni molt menys cridar *Viva la llibertad, y el próxim contra la esquina*.

La críssis

Quan menys s'esperava, y quan més sólit se considera a Maura en lo poder, ha vingut una críssis total.

Maura'l de los quinquenios ha desaparegit por el foro entrant a actuar la companyia de l'Azcárraga.

Tota la premsa de Madrid ve pleina de notícies de la críssis, dient cada rotatiu lo que li sembla, o li convé, sobre'l motius que han obligat a en Maura a baixar del candeler.

Nosaltres no volèm creurer res. L'únic que te algun valor són las visitas que tres o quatre dies abans de la críssis feren al Palau en Silvela, Montero Ríos, Vega d'Armijo y altres conspiquos, segurament pera esser consultats.

Per lo tant deixemó correr. D'aquí tres o quatre dies són possibles, co- nequin les verdaderas causes de la críssis, puig no trobem yerosímil que per un nomenament, encara que's tracti de Polavieja, hagi vingut tot aquest terrabastall.

«Desde anteayer estamos, pues, incomunicados con Madrid.

Es lástima que no lo estuviéramos siquiera un par de años, para ver si por un accidente natural, se conseguía la emancipación provincial, que no sabemos hacer con un acto voluntivo.

Seria un interregno notable, en que se probaria bien á las claras que las provincias y regions sabian governar-se per si solas, dentro del principio inexcusable de la nacionalidad única, mejor que regidas per el omnioso Poder central que todo lo corrumpé, dando apoyo al caciquismo desde las más altas esferas, como lo prueba el escandaloso ejemplo de Carcabuey.»

Ho transcribí del periòdic de Madrid *El Gráfico* del dia 3 de Desembre. Y aquest any, que copia aquest solt d'un diari de León, *La Democracia*, referintse als temporals de neus que han incomunicat per completar aquella regió.

Ara sí que ho podem dir allò de éramos pocos y... Lo dit pel confrare de León no ho pot ser més clar. Lo qui ha escrit lo copiat anteriorment, ho es un regionalista de bò de bò y'l periòdic que ho accepta també de serio forosomant. Es la síntesis de la nostra doctrina la que exposa ab tanta claretat lo redactor castellà vell, l'habitant del *riñón de Castilla*.

No cal dir ab quin goig donèm compte d'aquest solt que vé a demostrar palpablement que n'hi han de cuatro locos per aquells països ahont semblava impossible que la llevor hi pogués fructificar.

Salut, companys, desde ben lluny vos endressém las nostres més sinceres felicitacions. Ben vinguts sian.

La "Festa de l'Ermita"

Sempre la prenem ab gust la ploma quan se tracta de parlar d'alguna producció tarragonina. Són tan pocas las vegades que'n trobem en lo cas de poguer alabar, encara que no sia més que una mica, alguna obra de casa que, quan això passa, casi bé és qüestió de fer volejar las campanas.

Es la *Festa de l'Ermita* una ben sentida exposició d'un cas que, desgraciadament, se repeteix massa, y no

per ser tan sovintejat, deixa per això d'interesar sempre al públich. Una dels infinitis calveras que en totes las capas socials formigueran y que cansat de la desgraciada decideix li pot proporcionar un casori interessant; un xic de bona fusta y enamorament de la noya s'

Xacolates POBLET, de Tarragona

Aquesta antiga fàbrica pera complaure a sa nombrosa parroquia de Barcelona, ha establert en aquella ciutat un dipòsit, ahont los clients hi trovarán surtit de totas las classes que fabrica la casa **Poblet** y als mateixos preus que aquí.
Lo dipòsit está instalat en lo *Colmado Pelayo*, Rambla de Canaletas, 9, Barcelona.

vot en contra dels esmentats senyors Masdeu y Caballé.

Esperem que'ls regidors com un sol home s'oposaran a un projecte tant descabellat, y que faran comprender als Srs. Prat, Caballé y Masdeu que ja es hora de fer les coses com cal, y que hi ha qüestions tant difícils —la de mercats entre elles—que necessiten un serio estudi y que no poden resoldres a la sombra, encara que siguin patrocinades per *ponentias* que sembla que no tinguin altre interès que l'afany de notorietat y fer que's parli d'ells.

Los interessos de Tarragona, están molt per demunt de totes aquelles coses y sobre tot hi ha que ésser serios. Com a broma ja ni h'ha prou, cal que Tarragona desperti y fassí entender als regidors que convinga que ab sa tranquilitat y ab sa vida no s'hi pot jugar.

S'han fet molts elogis de l'altar nou que s'estrenà en la Catedral quan les festes de l'Inmaculada y que servirà d'aquí en endavant pera les grans solemnitats, substituint un altar de plata d'un güst depravat que feya temps s'acostumava a fer servir.

Es una preciosa construcció tallada en el gòtic flamejant de la millor època y que s'agermana perfectament ab lo magnífich retaule tan alabat de propis y estranyes. Es de proporcions molt endinadas, ben acabat, y daurat ab tot lo cuidado necessari.

Aquest dossier-trono ha sigut projectat y construit pel tant conegut escultor d'aquesta ciutat, lo nostre bon amic en Félix Ribas, a qui havèm tingut ja ocasió de senyalar a nostres llegidors, altres vegadas, com una de les personalitats que més contribueixen a conservar lo bon nom de nostra ciutat.

Tenim en èsser que moguts pel més illoable zel, alguns respectables elements d'aquesta ciutat, estan fent treballs pera constituir una forta associació obrera, ahont los treballadors de totes classes puguen educarse y perfeccionar a l'ensembs que trobar un medi de defensa contra les entitats de resistència que ab l'excusa de millorar la situació de la classe proletària, moltes vegadas se la dirigeix y explota de la manera més arbitraria.

Aplaudírem tot lo que en aquest sentit se fassi y tenim confiança que l'idea a que'ns hem referit se portarà a bon terme, intervenint-hi com hi intervenen persones de seny y de prestigi y no essentí extranya alguna entitat que ha proporcionat fins ara innegables beneficis a la classe obrera.

Fá uns quants dies que Tarragona sembla una població de la Manxuria ahont no's tracti més que de construir trinxeres y fortificacions de tota mena.

Pertot arreu, rasas, pedras a munts, terras trasbalsades, ab una pressa y una manera desusada que faria creure a qualsevol foraster que vingués, que s'està cercant algun tresor, amagat per los remots temps de l'any del Saco.

Donchs, no senyors, se tracta senzillament de desenterrat plom, lo de las canonades que'ls infellosos propietaris d'aquesta desgraciada ciutat han anat estenen pagantlas a preu d'or, moltes vegadas, y credit a l'Ajuntament a canvi d'un mal servei fet ab unas canyerias de cartó.

Al capdevall, tot això no tindria res de particular si s'anés fent paulatinament y ab tranquilitat, procurant deixar la via ben arreglada y embrassant lo menys possible. Rés de lo que diem passa; ben al contrari, sembla que s'hagi apoderat de l'Ajuntament una veritable ràbia, com si preten-

gués trobar soia la terra la solució de tots los maldecaps que donan forsosamente uns presupostos horribles.

Senyors, que no s'acaba'l món tant aviat com es això ni Tarragona tam-poch, per ara y tant; per més que poch a poquet ja'n sortirán ab la seva entre uns y altres. Y sobretot procuraix deixar los carrers una mica bé, encara que hi vagi la brigada de l'Ajuntament al darrera.

Y's diners d'aquestas canyerias, donchs? Nosaltres nos creyam que havíen de servir per emplearlos en benefici del mateix servei d'aigües. Sembla que no serà aixís, segons se'n diu, sino per anar a la caixa municipal que està bastant tronada.

Pobres propietaris, que s'hauran pensat senyarsse y s'hauran tret los ulls. Temps a venir, se quedarán sense bous y sense esquè'ls es a dir: sense canyerias y sense plom y sense agua. Pobre Tarragona y pobres tarragonins, agregats a la gran ciutat del Serrallo!

En l'ilustrat periòdich professional *Magisterio Aragonés* que veu la llum a Saragossa, número corresponent al dia 7 del mes que som, hi trobem-lo següent comentari:

«En todas partes cuecen... majaderos.—Bajo sobre (y deploramos que anónimamente), hemos recibido un ejemplar del diario *Lo Camp de Tarragona*, en el que se fustiga á un catedrático de Geografía que no sabe qué es río.

Ya decíamos que el número de los majaderos es tan grande como el de estrellas, y hará muy bien *Lo Camp* si continúa fustigando á esos sabios de biscuit.

Las obras de misericordia son quinze, porque la última es *desnudar á los mal vestidos*, y es labor de misericordiosos dejar en ropas menores, públicamente, á cuantos se visten de la ignorancia ajena.

Rogamos al anónimo remitente, si lee esto, que siga enviándonos los sucesivos varapalos. Aunque viejos y aunque retraiados, nos gustan aún estas escaramuzas y hallamos placer presenciando correrías de pseudosabios subidos malamente al candeler.

Quien acaba con un error es como quien coge un gazapo; quien da cuenta de un *sabio* coge el conejar y el cado.

Farém arribar fins al confrare saragossà, las novas teorías pedagògicas que tanta fama han donat al senyor Montes.

L'altre dia va ésser fixat a la taula d'anuncis de l'Institut, lo següent escrit, quina copia'n ha sigut enviada per correu interior:

«Calendario escolar de este Instituto para el curso actual hecho en vista de las disposiciones vigentes.

Aparte los domingos y fiestas de guardar que establece la Iglesia y el 2 de Noviembre, que no fué lectivo, serán vacaciones:

1.º Por Navidades, desde el dia 19 del actual hasta el 7 del proximo Enero, ambos inclusive.

2.º El dia 23 d'Enero, Santo de S. M. el Rey.

3.º Por Carnaval los días 6, 7, 8.

4.º Por Pascua de Resurrección, desde el 17 d'Abril al 25 del mismo mes, ambos inclusive.

5.º Los días 2 y 17 de Mayo, el primero pera fiesta nacional y el segundo per cumpleaños de S. M. el Rey.

Lo que se hace saber á los alumnos para que no puedan alegar ignorancia en casó de faltar á la disciplina escolar.

Tarragona 14 de Diciembre de 1904.—El Director, J. Ramonacho.

Nos diu també'l nostre amable comunicant, que tan prompte's estu-

dants s'adonen de la tremenda falta d'ortografia en que s'havia incorregut, se promogué un fort esvalot que obligà a corre-cuita a esmenarla.

Es sensible que'l Sr. Ramonacho incorri en l'imperdonable llegeresa d'autorisar ab sa firma un document que no es un model de redacció y conté ademés disbarats com lo senyalat; y sensible és també que a la Secretaria d'un centre docent se cometin planxes d'aquesta naturalesa.

Senyors Ramonacho y Montes: no s'hi bal a fer *vromas* ab cosas tan serias com l'ensenyança

Havèm rebut lo número 37 de la *Revista Comercial Ibero-Americana, Mercurio*, correspondent a l'actual Desembre,

Lo quadern actual no desmereix en res dels anteriors. Las ilustracions que conté són obras d'art y la part literaria és també de bona mena; figurant-hi escriptors tant recomenables com lo senyor Rahola, Argenté, Posadas, Gener, Font y Sagüé, Besses, Canals, etz.

Tenim notícias de que s'està instalant un nou club ciclista compost del jovent tarragoní.

Molt celebrarem que l'idea tinga èxit, puig sempre ha de contribuir a desenrotllar aquesta afició sportiva.

Dos serán ab aquest los centres dedicats al cult de la bicicleta, ab lo que res hi perdrà, segurament, aquesta afició, que sempre l'emulació porta per fruits l'avens y la celebració de festas que agradan a tothom.

Demà, 18, se dona un gran concurs a la vinya villa de Vendrell.

L'Orfeó Vendrellenc, la Violeta, de Vilafranca, y la Lira, del Vendrell cantaràn las seves pessas més escullides.

Per lo programa que havèm vist, la funció promet ser de primer orde.

Sembla que aviat tindràm lo gust de tornar a sentir predicar lo doctor Colell, que tant bons recorts deixà a Tarragona.

L'Iglesia ahont pronunciarà lo sermó serà la mateixa parroquia de Sant Joan del Port.

Està cridant l'atenció del públic per la novetat y llimpiesa de las pel·lícules que exhibeix, lo Cinematògraf establest de fà uns quants días a l'extrem de Llevant de la Rambla.

Pochs han sigut los aparells de aquesta classe que hagin merescut tan justos elogis, per lo qual no duparem en recomanar a nostres lectors que'l visitin, segurs de que hi trobarán un bell y agradós divertiment.

Avuy de dotze a dos quarts de dues, la banda del Regimiento d'Infanteria Luchana executarà en lo passeig de St. Joan, las pessas següents:

1.º Pas-doble «El Grunidor».—Parés.

2.º Fantasia, «Gigantes y Cabezudos».—Caballero.

3.º Ópera «Mefistófeles».—Boito.

4.º Sarsuela «El Sr. Joaquín».—Caballero.

5.º Pas-doble «Piedra Santa».—Yuste.

TEMPORADA D'HIVERN.—Elegants abrics pera caballers: Gabán Rús, Gabán sach, Gabán Inglés, Macferland, Pellisa o Samarra y Batín.—Preus econòmics.—Sixto Villalba.—Sant Miquel, 23, Tarragona.

—Orfebreria religiosa y ornamentals d'Iglesia.—J. CABALLÉ GONZALEZ.

—Orfebreria religiosa y ornamentals d'Iglesia.—

PASTILLAS SERRA son las mellors pera curar la TOS

Y totas las enfermetats de l'aparell respiratori perque modifiquen las mucosas, facilitan l'expectoració y treuen en un dia l'opresió del pit y la fatiga. Poden pendre's sens cap rill, puig no contenen opí ni morfina.

A TRES RALS CAIXA

FARMACIA DEL CENTRE DE MANEL FONT, RAMBLA DE SANT JOAN, 57. TARRAGONA. —TELÉFON 148

Neurastenia

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curan radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTAS LAS FARMACIAS

TALLERS
d'Arts Sumptuaries

DE
FÉLIX RIBAS

Carretera Castelló, TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de las obras que ho requereixin.

Emulsió NADAL

Es la mejor y más agradable

Única que conté'l 80 per 100 d'oli de fetge de bacallà y glicerofosfats y hipofosfats de cals y de sosa.

Aprobada y recomendada pels Colegis de Metges y Farmacèutichs de Barcelona, mitjançant l'anàlisis dels Srs. Drs. Bonet, Catedràtics de Farmacia de Matarí y Codina Länglin, de Barcelona.

Es aliment concentrant, medicament tònic, estipulant del desenrotlllo físich, creixensa d'òssos y surtida de las dents. Necessaria als nens, embrassadas, vells y personas débils; pera las enfermetats consuntivas, convalescencia, diabets, tos, catarros, tisis, escròfulas, raquitisme, linfatisme y dolors; aumenta la lllet y la vitalitat.

DE VENDA

Farmacias y magatzéms de drogas:

A Tarragona, Major, 14

ABONOS

químichs y minerals garantis per son més alt poder fèrtilisant, elaborant los complets especials pera cada terra y cultiu.

ABONOS

organico-químichs propis pera plantacions preparantlos també ab atenció a las necessitats de la planta y terra a que deuen destinarse.

Despullas, tercerilla, etz., grans lle-gums, etz.

COMISSIONS Y REPRESENTACIONS

QUINTANA Y TORRES

Carrer de Barcelona, 4, Tarragona

Lo Camp de Tarragona
SETMANARI CATALANISTA

Redacció y Administració: Mendez Nuñez, 6

Tarragona, trimestre..... 1'50 pta.
Fora..... 1'50 »
Extranger..... 2'00 »
Número d'avuy..... 0'10 »

Anuncis a preus reduits

Joan Ruiz y Porta
Procurador
Mendez Nuñez, 16, 2. TARRAGONA

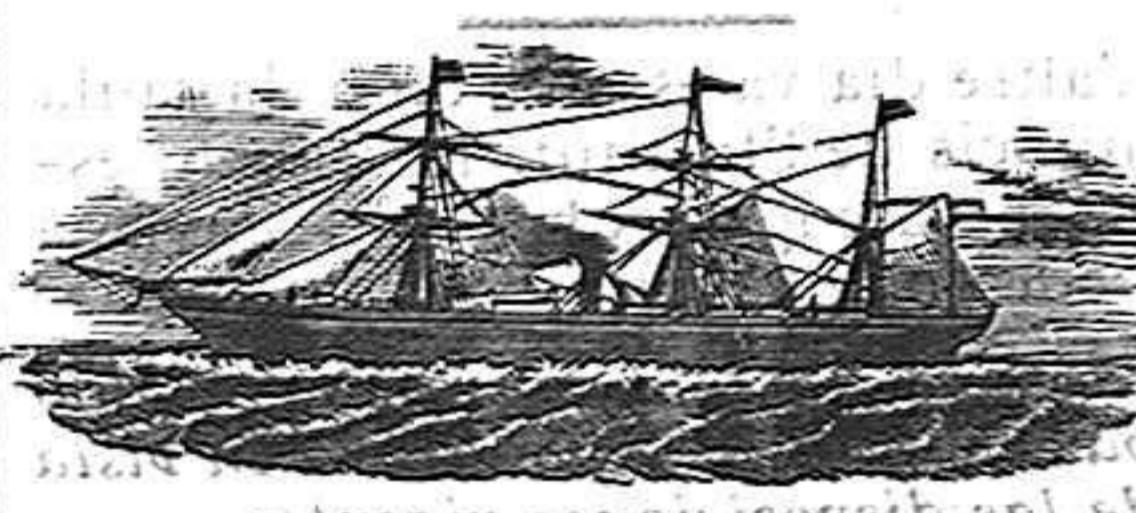
Aigua naix SERRA

OTRI
T-FFECTIU
T-ENTITAT
GIOT

To meller reconstituyent era combatre ab totas las ma-lalties nerviosas.

DE VENDA

Lo meller reconstituyent era combatre ab totas las ma-lieties nerviosas.

Serveys de la Compania Trasatlàntica

Línia de Cuba y Méjico.—Lo dia 17 Novembre sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y el 21 de Coruña, lo vapor **E. M. Cristina**, directament pera Habana y Veracruz. Admet passatje y càrrega pera Costafirme y Pacífic ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méjico.—Lo dia 26 Novembre sortirà de Barcelona el 28 de Málaga y el 29 de Cádiz, lo vapor **Montserrat**, directament pera Nova York, Habana y Veracruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 Novembre sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y el 15 de Cádiz, lo vapor **Montevideo**, directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de La Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guaya, admeten passatje y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combinacions pera'l ferrocarril de Panamá ab las companyias de nayegació del Pacífic, pera qual port admets passatje y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatje pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També càrrega pera Maracaibo, Coro, Carupano, Trinitat, Guanta y Camaná ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 3 Desembre sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas lo vapor **Isla Panay**, directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Africa, de l'India, Iava, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 Desembre sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y el 7 de Cádiz, lo vapor **León XIII**, directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canàries.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, lo 18 de València, lo 19 d'Alacant y el 22 de Cádiz, lo vapor **M. L. Villaverde**, directament pera Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de la Palma y Sta. Cruz de Tenerife, retornant a Barcelona per Cádiz, Alacant y València.

Línia de Fernando Póo.—Lo dia 25 de Novembre sortirà de Barcelona y el 30 de Cádiz, lo vapor **San Francisco**, pera Fernando Póo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Africa y Golf de Guinea.

Línia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: dilluns, dimecres y divendres. Per a més informes dirigir-se a son agent D. **EMILI BORRÀS**.

26, COMTE DE RIUS, 26

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una peseta.

A l'engrès importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra. Demasiar **AIGUA NAIX SERRA**